

Donson du Terrail

ROCAMBOLE

nr 16

Reînvierea lui Rocambole

vol 2

PARTEA A DOUA

Saint-Lazare

Capitolul 32

Cum s-a făcut că domnul Agénor de Morlux, care la orele șase seara se despărțise de Antoinette la poarta casei sale din strada Anjou, plecase după două ore, fără ca mai întâi s-o înștiințeze și pe tânăra fată despre aceasta?

Iată ceea ce vom explica îndată.

Viconte Karle de Morlux își făcuse planul de bătaie în tovărășia lui jupân Timoléon și nici unul, nici altul nu erau dispuși să comită o cât de mică neglijență.

Și, devreme ce o făceau pe Antoinette să dispară, ar fi fost o imprudență neiertată să-l lase pe Agénor la Paris.

Agénor avea obiceiul să treacă pe acasă pe la orele șase, pentru a-și schimba hainele și a vedea corespondența de peste zi.

Deci și în seara aceea, despărțindu-se de Antoinette, se îndreptă spre strada Surène.

Mare îi fu însă mirarea când zări la poartă faetonul cu doi cai al unchiului său Karle.

Unul dintre gromi îi zise:

— Domnul viconte îl așteaptă pe domnul baron în casă.

Agénor tresări, apoi urcă în fugă treptele. Domnul viconte Karle de Morlux își aștepta nepotul la colțul căminului, în sala de fumat, cu o țigară englezească în gură, ca și cum ar fi fost un tânăr de treizeci de ani.

— Ei bine, tinere, zise el, când Agénor apăru în prag, așa e că nu te așteptai deloc să mă găsești aici?

— Sigur că nu, unchiule.

— Și nu-ți închipui de ce am venit?

— Deloc.

— Am venit să-ți vorbesc despre căsătoria ta.

Agénor roși ca o fată mare.

— Așadar, tatăl meu ți-a spus totul? zise el.

— Da, răspunse Karle, și sunt încântat...

— De căsătoria mea?

— Cel puțin de intenția pe care o ai de a te căsători. După ce te vei fi stabilit, tatăl tău și eu vom fi liniștiți și nu ne va mai fi teamă ca nu cumva să te îndrăgostești de vreo curtezană, care te-ar face să suferi și te-ar dezona.

— Ah! unchiule, zise Agénor, dacă ai ști cât de drăguță e dânsa!

— Cu atât mai bine.

— Și spirituală...

— Și mai bine încă!...

— Așadar, dumneata îmi dai aprobarea?

— Întru totul. Nu ți-am dat oare dovezi despre asta?

— Când? întrebă Agénor făcând ochii mari.

— Nu te-ai mai întâlnit cu tatăl tău în timpul zilei?

— Ba da.

— Atunci desigur că ți-a spus că m-am interesat de protejatul Antoinettei tale, de acel... Milon.

— Ah! da... așa este, iartă-mă unchiule, căci am început să-mi pierd capul. Dar... de altfel, mi se pare că în privința aceasta ai fost rău informat.

— Cum?... întrebă domnul de Morlux, tresărind.

— Da, bunul meu unchi... Cred că nu vei mai avea nevoie să ceri grațierea lui Milon.

— Și de ce mă rog?

— Închipuie-ți, urmă Agénor, că astă-seară m-am întâlnit cu domnișoara Antoinette... Oh! din întâmplare... Am întâlnit-o pe bulevard și, pe când stam de vorbă, a scos un strigăt teribil și mi-a arătat un om într-o trăsură... Era Milon!

Domnul Karle de Morlux se îngălbeni, dar Agénor nu băgă de seamă și continuă:

— M-am urcat în cupeu împreună cu domnișoara Antoinette și am urmărit trăsura, dar nu a fost cu puțință s-o ajungem și în cele din urmă am pierdut-o...

Domnul Karle de Morlux respiră ușurat.

În timp ce nepotul său vorbea, crezuse pe moment că totul era pierdut, Milon la Paris, regăsind-o pe Antoinette și prezentat nepotului său, însemna distrugerea completă a tuturor planurilor sale, mai ales, dacă se gândea că Milon avea îndărătul său un om, despre care Timoléon îi vorbise, și care se numea Rocambole.

— Dar, reluă Agénor, în timp ce domnul de Morlux își regăsise obișnuita nepăsare, poți să fii liniștit. Îl vom găsi noi. Parisul nu este așa de mare pentru un parizian ca mine.

— Ceea ce-mi spui tu, nepotul meu, este extraordinar, zise Karle de Morlux.

— De ce, unchiule?

— Din două motive. Mai întâi, dacă persoana pe care ai văzut-o era într-adevăr Milon, cum se face că era la Paris?

— Poate că a evadat.

— Dar atunci cum de nu se știe nimic la direcția închisorilor? Agénor tresări.

— Antoinette, continuă domnul Karle de Morlux, o fi fost înșelată de vreo asemănare...

— Poate că ai dreptate.

— La urma urmei, de lucrul acesta vei putea să te asiguri la întoarcere.

— La întoarcere!... Ce vrei să spui, unchiule?

Viconte începu să râdă.

— N-am venit aici numai pentru a-ți face complimente asupra proiectului tău de căsătorie...

— Dar...

— Am venit să-ți vorbesc și de afaceri și încă despre niște afaceri foarte importante.

Agénor încruntă din sprâncene.

Domnul de Morlux își scoase ceasul din buzunar și zise:

— Dragul meu, vei lua trenul de opt și patruzeci și cinci și vei pleca la Rennes. Măine vei fi acolo, continuă cu răceală domnul de Morlux, și vei petrece două zile lângă bunica ta, care are absolută nevoie să te vadă. Antoinette nu va muri dacă își va petrece două-trei zile fără să te vadă.

— Dar, unchiule, călătoria aceasta neașteptată mi se pare o nebunie.

— Nicidecum, dragul meu. Bunica ta e bolnavă. Ea i-a scris tatălui tău că vrea să te vadă. E vorba despre o moștenire... nu mai face pe prostul.

— Dar aş putea amâna călătoria asta pentru altă dată.

— Nu, crede ce-ți spun și nu mai pune întrebări. Du-te s-o vezi pe bunica ta, întoarce-te și peste cincisprezece zile vei fi soțul fericit al Antoinettei. Nu-ți convine lucrul acesta?

— Dar... unchiule... trebuie cel puțin să-i scriu tatălui meu.

— Tatăl tău știe de plecarea ta. Îndată ce vei ajunge la Rennes, te vei putea convinge că tatăl tău și eu avem dreptate când te silim să pleci fără întârziere. Bunica ta ar fi în stare să te dezmoștenească.

— Foarte bine, zise Agénor, voi pleca. Dar cel puțin dă-mi voie să-i scriu câteva rânduri Antoinettei...

— Da, dragul meu, tot ce vei pofti...

Agénor se așază la birou și scrisese o lungă scrisoare tinerei fete, pe când domnul Karle de Morlux calcula că scrisoarea aceea nu putea să ajungă la destinație decât a doua zi de dimineață.

Agénor lipi plicul și sună pentru a da scrisoarea unui servitor.

— O duc eu, zise domnul de Morlux.

— Dumneata, unchiule?

— Măine dimineață. Va fi un bun pretext ca s-o pot vedea pe viitoare ta soție.

— Ah! unchiule, zise Agénor, ești prea bun!

Și, fără să mai stea pe gânduri, începu să se pregătească de drum.

O oră după aceea, domnul Karle de Morlux își conducea nepotul la gară, cu faetonul său.

Agénor nici nu visase.

Domnul Karle de Morlux îl conduse în bufetul gării și-l făcu să golească un pahar de Bordeaux și o aripă de pui și nu se liniști decât când îl văzu urcat în tren.

Locomotiva suieră, trenul porni.

Atunci domnul de Morlux se urcă în faeton și porni spre casă, în strada Pépinière, unde îl aștepta de mai bine de o oră jupânul Timoléon.

Bătrânul spion, ca toți oamenii de meseria sa, avea îndemânarea de a-și schimba figura după voie.

Se prezentase la domnul de Morlux, îmbrăcat ca un perfect gentleman englez. Se anunțase drept un lord care se întorcea din Indiile Occidentale și era prieten intim al vicontelui.

— Ei bine? întrebă domnul de Morlux.

Timoléon își consultă ceasul. Era ora nouă și jumătate.

— Afacerea trebuia să fie gata, zise el, dar dacă vrei, putem merge noi înșine să ne asigurăm.

Domnul de Morlux și misteriosul personaj ieșiră pe jos, ca și cum ar fi vrut să facă o plimbare pe bulevard și se îndreptară spre strada Anjou-Saint-Honoré.

Cupeul nu mai era în fața casei cu nr. 19.

— Păsărica a plecat, zise Timoléon, și te asigur că peste puțin timp va fi în cușcă.

După aceea amândoi se îndreptară spre Champs-Élysées...

Timoléon adăugă:

— Poate că va trebui să te culci astă-seară puțin cam târziu, dar vreau să-ți dovedesc că nu-ți luăm banii de pomană.

Și amândoi se îndreptară spre strada Caillou, unde se afla comisarul de poliție.

Capitolul 33

Pe când Agénor pleca în Bretania, pe când tâlharii plătiți de Timoléon erau conduși la depozitul prefecturii de poliție împreună cu nenorocita Antoinette, maiorul Avatar, adică Rocambole, și Milon găsiseră caseta cu milionul și, după ce luaseră la cunoștință de manuscrisul rămas de pe urma doamnei baroane Miller, părăsiră casa din strada Grenelle și plecară în căutarea orfanelor.

Milon afirma că pensionul în care nenorocita sa stăpână își lăsase fiicele era situat la Auteuil.

Dar nu-și mai amintea nici numele străzii, nici numele directoarei pensionului.

— Amănuntele pe care mi le dai sunt foarte vagi, zise Rocambole. Oricum, să mergem!

Se urcară într-o trăsură și plecară spre Auteuil. Când intrară în strada La Fontaine, Milon opri trăsură.

— Mi se pare că-mi amintesc, zise el.

— Ah! zise Rocambole, coborând din trăsură.

— Da, adăugă Milon, îmi amintesc că urcam până la o piață în mijlocul căreia era o fântână. După aceea, luam la stânga apoi din nou, la stânga...

— Să mergem înainte!... zise Rocambole.

Plecară pe jos, trăsură urmându-i la pas.

Ajunși în piață, Milon se opri din nou.

— Mi se pare, zise el după o clipă de îndoială, că era lângă o biserică.

Și porni spre strada Boileau.

— Să mergem până la biserică, zise Rocambole.

Dar, în zece ani, Auteuil se transformase cu totul. De jur-împrejurul bisericii erau numai clădiri noi.

— S-o luăm la dreapta acum, zise Milon.

În strada Buis se opri iarăși, pentru a-și aduna amintirile.

— Îmi amintesc că era un grilaj și o grădină mare.

La intrarea străzii Buis, un tutungiul deschisese o prăvălie.

Strada era pustie.

„Omul acesta“, cugetă Rocambole, examinând cu atenție împrejurimile, „nu văd să facă bune afaceri pe aici“.

Și, apropiindu-se de negustor, îl salută.

Rocambole ceru două țigări englezești.

Tutungiul se înclină respectuos și se duse să caute marfa cerută.

— Nu vând adesea marfă de asta, zise el cu un suspin. Cartierul nu e tocmai bun...

— Așadar, afacerile nu prea merg? întrebă Rocambole.

— Rău de tot, domnule! Cu mare greutate scoatem o bucată de pâine...

— E multă vreme de când ești stabilit dumneata pe aici?

— Șaptesprezece ani, domnule, răspunse tutungiul. Dar cartierul este aproape pustiu și de-asta nu merg afacerile.

— Ah! zise Rocambole, dacă ești aici de șaptesprezece ani, trebuie să cunoști multă lume.

— Cunosc, toată strada, domnule.

— N-ai putea să-mi spui dacă a fost cândva un pension pe alături?

— Da, răspunse tutungiul, era pensionul doamnei Raynaud.

— Dumnezeule! exclamă Milon, ea este, îmi amintesc numele acum.

— Dar, continuă tutungiul, pensionul a fost dăruit și în locul lui s-a clădit casa aceea înaltă, pe care o vedeți în stânga.

— Dar directoarea... doamna Raynaud... nu mai ține acum pension? întrebă Milon cu voce tremurătoare.

— Nu, răspunse negustorul... Afacerile nu mergeau bine... Țin minte că a fost o vânzare la dânsa...

— Așadar, interveni Rocambole, dumneata nu știi ce s-a întâmplat cu doamna Raynaud?

— Nu. Se poate să fi murit... în Auteuil nimeni n-are vești de la dânsa... Dumneavoastră o cunoașteți?

— Era sora mea, răspunse Milon la întâmplare.

Emoția uriașului era așa de mare, încât negustorul îl crezu.

Milon continuă:

— Sunt zece ani de când am plecat în străinătate și de atunci n-am mai avut nici o veste de la ea.

— Ascultați, zise tutungiul, e cineva în Auteuil care poate știe ce a făcut doamna Raynaud... E domnul Boisdureau...